

Petak ,22.07.2011.g.

Na početku svojeg obraćenja i rasta u vjeri nisam nikako mogao približiti tajnu Gospodinovog otkupljenja naših grijeha. Zašto se On, Bog, uopće udostojio spustiti k nama ljudima, zašto se dao mučiti i raspeti, zašto je umro za nas na križu? Jer da je netko od nas ljudi bio na Njegovom mjestu, nema šanse da bi to učinio za druge kroz muku kad bi mogao to na puno lakši i jednostavniji način, ako bi to uopće i učinio.

Dobro, shvatio sam da je Gospodin to sve učinio iz ljubavi prema nama, da nas spasi od vječne propasti kuda bi po svojim grijesima otišli. I da je htio da bude kao mi, kao čovjek, kako bi nam svima pokazao da nas voli, da želi biti kao mi, JEDAN OD NAS, BOGOČOVJEK.

To sam nekako i shvatio i prihvatio, I TO ONOG TRENUTKA KADA SAM POČEO SHVAĆATI
ŠTO
JE

LJUBAV,
LJUBAV
KOJA
SE
DAJE,
LJUBAV
KOJA
TRPI,
LJUBAV
KOJA
SLUŽI,
LJUBAV
KOJA
SE
NE
NADIMLJE
I
NE
HVAŠTA,
LJUBAV
KOJA
JE
NEIZMJERNA
I
NESHVATLJIVA.
No, daleko da mi je još to sve
potpuno "sjelo".
Previše je još u meni svega
ŠTO
LJUBAV
NIJE.

I kaže BOŽJA RIJEČ da je Gospodin došao da svojom smrću i uskrsnućem POBIJEDI GRIJEH
DA SV
E
NAŠE
GRIJEHE
UZME
NA

SEBE.
I
DA
MU
SVAKI
NAŠ
NOVI
GRIJEH
IZAZIVA
DODATNU
BOL.

I to nisam mogao, NIJE MI BILO DANO, spoznati. DA NAŠI GRIJESI, NAS LJUDI KOJI SADA
, U O
VOM
TRENUTKU
ŽIVIMO,
I
DALJE
ŽALOSTE
I
POGAĐAJU
NAŠEG
GOSPODINA.
NAKON
DVIJE
TISUĆE
GODINA
OD
NJEGOVE
ZEMALJSKE
SMRTI.

Pa si postavljam pitanje našeg spasenja u odnosu na spasenje židovskog naroda. ONI SU IZA
BRANI
BOŽJI
NAROD
I
ONI
ĆE
SE
NA
KRAJU
OBRATITI
I
SPASITI.
NE
SVI
ALI
SE
NEKI
HOĆE
JER
ĆE
ONDA
KONAČNO
SPOZNATI
DA
JE
KRIST
GOSPODIN,
KOJEGA
SU
NJIHOVI
PRECI
RAZAPELI,
STVARNI
MESIJA,
ONAJ
KOJI
JE
IMAO
DOĆI,
NAŠ
I
NJIHOV
SPASITELJ.

I sad, oni ga nisu spoznali i dalje čekaju drugoga. JEDNOSTAVNO ŽIVE U NEZNANJU I NEVJERI.

Nekako mi ih je lakše shvatiti, i kako god mi naša kršćanska oholost govori da smo mi katolici kao iznad njih u vjeri, jer vjerujemo u Gospodina, tako mi nešto govori da smo zapravo mi daleko ispod Židova.

JER

ONI

JOŠ

UVIJEK

ČEKAJU

SVOGA

SPASITELJA.

I tako se ponašaju.

Dok mi, kršćani,

ZNAMO

I

VJERUJEMO,

DA

JE

DOŠAO

A

PONAŠAMO

SE

KAO

DA

GA

NIKADA

NISMO

SPOZNALI.

GRIJEŠIMO

I

GRIJEŠIMO

I

OČEKUJEMO

DA

NAM

SE

SVE

OPROSTI.

KOJA TO NEGDJE MORA BITI RAZINA DUHOVNOSTI NEGDJE U DUHOVNOM SVIJETU!
NAŠI
GRIJESI
KOJE,
SVAKI
DAN
ČINIMO,
RANJAVAJU
NEGDJE
U
TOM
DUHOVNOM
SVIJETU
NAŠEG
GOSPODINA
ISUSA
KRISTA
KOJI
NAS
U
SVOM
DUHOVNOM
BIĆU
GLEDA
S
LJUBAVLJU,
OČEKUJE
DA
SE
PROMIJENIMO
I
OBRATIMO,
DA
NE
GRIJEŠIMO
KAKO
BI
NAS
MOGAO
POVESTI
K
SEBI
U
SVOJE
KRALJEVSTVO.

I sad si ja zamišljam neke svoje grijehе. Moju srditost, oholost, lijenost, neumjerenost, licemjerje, laži i prostote, i puno drugih grijehа, raznih vrsta, malih i velikih. Kako kao meci lete negdje u duhovni svijet, kojega ne mogu spoznati, i kako pogađaju biće

NAŠEG
GOSPODINA
ISUSA
KRISTA.
I
KAKO
ON
ZBOG
TOGA
PATI.
ALI,
NE
PATI
ON
RADI
TOGA
JER
GA
TO
FIZIČKI
BOLI
ILI
OŠTEĆUJE.

NE, JA MISLIM DA TI NAŠI GRIJESI POGAĐAJU NJEGOVU LJUBAV PREMA NAMA. LJUB
AV
OJOM
NAS
JE

STVORIO,
LJUBAV
KOJOM
ĆE
NAM
OPROSTITI
GRIJEHE
I
LJUBAV
KOJOM
NAM
JE
PRIPREMIO
MJESTA
U
SVOJEM
KRALJEVSTVU
ZA
VJEČNI
ŽIVOT.

I sad, kada sam ovo napisao, još sam jedanput to pročitao i zamislio se na tim riječima. OSJEĆ
AM DA
SU
ONE
ISTINITE
U
SVOJOJ
SUŠTINI
A
JEDAN
DIO
MENE,
ONAJ
SVJETOVNI,
NE
MOŽE
SE
SAMO

TAKO
S
TIM
SLOŽITI
I
POMIRITI.
SVE
JE
TO
TOLIKO
APSTRAKTNO,
TOLIKO
NEMATERIJALNO,
TOLIKO
NEDOKAZLJIVO
PO
NAŠIM
LJUDSKIM
POIMANJIMA.

I ono, što me isto toliko muči kao i moja potpuna i čista vjera u čistom srcu,

JE
TO,
KAKO
SVE
TO
PRIBLIŽITI
ONIMA
KOJI
SU
DALEKO
OD
VJERE,
KOJI
NEMAJU
VJERU
ILI
IM
JE
ONA
SLABA.

Tu me strašno muči kako to sve približiti onima koji su daleko od vjere, koji su slabe vjere, ili još gore, koji su bez vjere.

Neki dan, na jednom redovitom sportskom druženju, upozorio sam jednog, inače dragog mladog čovjeka da ne psuje. Nekoliko puta je onako u "žaru borbe" opsovao Gospodina, pa sam ga ja, nakon treći ili četvrti puta, zamolio neka ne psuje. A on je odmah skočio da što, da ja ne psujem a on psuje, i što sad. A ja sam mu rekao, pokušao sam doprijeti do njegove psihe, do njegovog srca, da nije sve samo u tom psovanju Gospodina nego i u tome da je on inače dobar čovjek ali kad psuje da to onda ne izgleda lijepo sa strane, itd., pokušao sam sa nekoliko biranih riječi, ZA KOJE SAM SE NADAO DA BI IH ON MOGAO ČUTI I RAZUMJETI, da mu ukažem na loše posljedice psovanja Boga. Tu sam odmah stao s pričom jer sam vidio da me onakav zajapuren od trčanja ne razumije i ne može shvatiti. Ali sam mu ponovno, nakon završetka sportskog susreta, prišao, zagrlio ga oko vrata i rekao kako znam da voli svoju djecu i želim im dobro ali da psovanjem će samo privući zlo. I da mi je to žao jer je inače korektan i pošten čovjek. A on kaže da sada tu nema djece. I vidio sam mu u pogledu da me ne razumije, da me zapravo sluša samo zato jer me poštuje kao starijeg i iskusnijeg čovjeka. Ali inače, da je netko drugi u pitanju, glatko bi mu odbrusio. No, nekako sam u nekim njegovim riječima osjetio "malu iskru kajanja". I to mi je bilo drago, možda još uvijek nije izgubljen po tom pitanju.

Ali, to je upravo primjer čovjeka kojemu jednostavno ne znam kako pristupiti, što mu reći ili pokazati, DA SHVATI ŠTO JE TO LJUBAV BOŽJA, VJEČNI ŽIVOT U KRALJEVSTVU BOŽJE
M, DU
HOVNI
SVIJET
GDJE
SE
BORE
DOBRO
I
ZLO,
GRIJESI
KOJI
RANJAVAJU
ONOGA
KOJI
ĆE
NAS
ODVESTI
U
KRALJEVSTVO

VJEČNOGA
ŽIVOTA,
ITD.

KAKO TO SHVATITI U OVOM NAŠEM SVAKIDAŠNJEM ŽIVOTU PUNOM BORBE I TRKE Z
A
MATERIJALNIM
STVARIMA
I
OPSTANKOM
U
OVOZEMALJSKOM
ŽIVOTU,
PUNOM
GRIJEHA
I
MEĐUSOBNIH
UNIŠTAVANJA
ČOVJEKA
OD
ČOVJEKA,
I
NA
DUHOVNOM
I
FIZIČKOM
PLANU.

KOLIKO SAMO POVRJEĐUJEMO JEDNI DRUGE. ONI NAJBЛИŽI MEĐUSOBNO. MUŽ ŽEN
U, Ž
ENA
MUŽA.

RODITELJI
DJECU,
DJECA
RODITELJE.
BRAT
BRATA,
SESTRA
SESTRU.
SUSJED
SUSJEDA,
PRIJATELJ
PRIJATELJA.
PA
SVE
DO
TOGA
DA
BIJELI
POVRJEĐUJE
CRNOGA,
BOGATI
SIROMAŠNOGA,
NAROD
DRUGI
NAROD.

I reći će netko da se tu ne da ništa napraviti. Da sam čovjek ne može baš ništa, da je slab. Da to moraju neki predsjednici, vlade, države i drugi veliki i jaki. Da, možda. GOSPODIN TO ZNA.

Ali, ono što sam siguran, što sam u svojem obraćanju i zadnjim godinama života jako dobro spoznao, DA MI, SVAKI OD NAS TAMO GDJE ŽIVI, MOŽEMO PUNO TOGA UČINITI. U OD NOSU

PREMA
SUPRUŽNIKU,
DJECI,
RODITELJIMA,
RODBINI
I
PRIJATELJIMA,
SUSJEDIMA
I
ONIMA
S
KOJIMA
RADIMO.

SAMO SE UPITAJMO, ONAKO SAMI SEBE, SAMOZATAJNO I ISKRENO, DA LI SMO STVA
RNO
PREMA
NJIMA,
U
NAŠIM
MEĐUSOBNIM
ODNOSIMA,
UČINILI
SVE
ŠTO
SMO
MOGLI
DA
IH
NE
POVRIJEDIMO,
DA
IM
NE
LAŽEMO,
DA
IH
NE
RASRDIMO

I
LJUTIMO
SE
NA
NJIH,
DA
IM
NE
OPROSTIMO
ILI
NE
DOZVOLIMO
DA
ONI
NAMA
OPROSTE.
DA
LI
SU
NAM
BILE
VAŽNIJE
NEKE
MATERIJALNE
STVARI
VIŠE
OD
LIJEPE
RIJEČI,
RADOSNOG
POGLEDA,
SRDAČNOG
ZAHVALJIVANJA.

I SVOJEG ČISTOG SRCA I ISPUNJENE DUŠE DA SMO UČINILI ONAKO KAKO BI TO UČI
NIO
GOSPODIN
U
SVOJOJ

LJUBAVI
PREMA
NAMA.

MOLIM TE GOSPODINE DAJ NAM SVAKOME SPOZNATI ŠTO JE TO LJUBAV I KOLIKO JE
ONA
RANJIVA.
OJAČAJ
NAS
SVOJOM
NEIZRECIVO
ČISTOM
LJUBAVLJU

,
SVOJIM
SVETIM
DUHOM,
DA
I
MI
NAUČIMO
LJUBITI
I
TEBE
I
SVE
OKO
SEBE
ČISTOM
I
BESPOVRATNOM
LJUBAVLJU.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.